

Arrest

nr. 263 856 van 18 november 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. DECLEER
Gentpoortstraat 46
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 6 maart 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 januari 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 15 september 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 september 2021.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. DECLEER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

1.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van het huidige beroep vast, bij gebrek aan het wettelijk vereiste belang.

1.2. Overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen bij beschikking van 15 september 2021 de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In deze beschikking werd gesteld als volgt:

“De bestreden beslissing betreft een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 19 januari 2021, waarbij verzoekster gezinshereniging aanvroeg met haar Belgische echtgenoot op grond van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een akte van overlijden waaruit blijkt dat haar echtgenoot, de referentiepersoon in casu, jammerlijk genoeg overleden is op 12 februari 2021. Gelet op dit overlijden beschikt verzoekster niet meer over het vereiste belang bij haar beroep. Immers kan verzoekster niet meer worden beschouwd als familielid van een Belgische onderdaan die zij begeleidt of vervoegt in België, zoals is vereist in het kader van de gezinsherenigingsprocedure overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Bij een eventuele nietigverklaring van de bestreden weigeringsbeslissing kan enkel opnieuw worden vastgesteld dat de referentiepersoon is overleden, waardoor de aanvraag niet kan worden ingewilligd.

Het beroep lijkt dan ook onontvankelijk bij gebrek aan het wettelijk vereiste belang.”

1.3. Verzoekster richt op 29 september 2021 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekster kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden (cf. RvS 22 november 2018, nr. 13.065 (c)). Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe verzoekster ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

1.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 21 oktober 2021 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. De verzoekende partij stelt dat het overlijden van de referentiepersoon niets afdoet aan het gegeven dat zij met hem een privéleven heeft opgebouwd en zij thans nog steeds een belang ontleent aan de bescherming van dit privéleven. Waar zij in haar mondelinge uiteenzetting verwijst naar artikel 8 van het EVRM, wijst de voorzitter er de verzoekende partij op dat zij de schending van deze bepaling niet heeft opgeworpen in haar verzoekschrift en de bestreden beslissing ook geen verwijderingsmaatregel inhoudt. De verzoekende partij heeft hierbij geen verdere opmerkingen. De verwerende partij stelt enkel dat zij niet inziet hoe er actueel sprake kan zijn van een beschermenswaardig privéleven, wanneer de referentiepersoon is overleden.”

1.5. Met haar betoog ter terechtzitting waarbij zij haar privéleven met haar overleden echtgenoot benadrukt, slaagt de verzoekende partij er niet in aan te tonen nog een belang te hebben bij haar beroep. Verzoekster weerlegt hiermee immers de beschikking niet waarin werd aangegeven dat de verwerende partij bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing enkel kan vaststellen dat haar echtgenoot is overleden waardoor de verblijfsaanvraag in functie van deze referentiepersoon niet kan worden ingewilligd. Verzoekster concretiseert dit privéleven ook niet en heeft de schending van artikel 8 van het EVRM niet opgeworpen in haar verzoekschrift, waardoor de Raad, gelet op het gestelde in punt 1.3., er geen rekening mee kan houden. Zoals ter terechtzitting ook werd aangegeven, bevat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten zodat een eventueel beschermenswaardig privéleven ook niet in het gedrang komt.

1.6. De verzoekende partij slaagt er dan ook niet in aan te tonen nog een belang te hebben bij het aanvechten van de bestreden beslissing. De inhoud van de beschikking blijft bijgevolg overeind.

Het beroep is onontvankelijk bij gebrek aan actueel belang.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend eenen-twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA